

Xin mời thưởng thức bộ phim dài nổi tiếng của Nhật *OSHIN*

Muon xem 120 tap dau tien, noi tieng vietnam, thi vao link duoi day :

<http://www.xomvnn.com/xem/watch/129093/phim-oshin/>

Oshin (Nhật: おしん, Oshin?) là một bộ phim truyền hình nhiều tập của Nhật Bản. Bộ phim kể về cuộc đời của Shin sinh vào cuối thời kỳ Meiji (Minh Trị) cho đến đầu thập niên 1980. Shin được gọi là "Oshin" để thể hiện sự tôn kính.

Tổng cộng phim có 297 tập, mỗi tập dài 15 phút với tỷ lệ khán giả 52,6% và cao điểm là 62,9% tại Nhật Bản xem.

Cho đến nay, phim này đã được chiếu ở 59 quốc gia với phụ đề từ tiếng Anh, tiếng Ả-rập.

Năm 1984, đoạn nói về cuộc đời Oshin thời trẻ đã được Sanrio làm thành phim anime.

Năm 1994, phim được chiếu tại Việt Nam và đã tạo nên một cơn sốt.

Từ đó, ô-sin trở thành từ tiếng Việt có nghĩa "người giúp việc trong gia đình".

Bộ phim được bắt đầu từ thời hiện tại (năm 1983), thay vì tham dự buổi lễ khai trương cửa hàng thứ 17 của gia đình mình, bà Shin Tanokura (Oshin) lại quyết định thực hiện một chuyến du lịch bằng tàu hỏa mà không cho gia đình mình biết. Mọi người trong gia đình bà rất lo lắng, tìm kiếm bà khắp nơi nhưng vô ích. Chỉ có Kei - Cháu nội của bà Shin chợt nhớ ra câu chuyện về con búp bê Kokeshi mà bà đã từng kể cho anh. Dựa vào những tình tiết của câu chuyện và linh cảm của mình, Kei đã tìm ra bà Shin. Tại nơi bà cháu gặp nhau, hai người đã cùng ôn lại những kỷ niệm trong suốt cuộc đời bà, và cũng là những giai đoạn thăng trầm nhất của đất nước Nhật Bản trong Thế kỷ 20.

Năm 1907, Oshin khi đó mới 7 tuổi đã bị cha mình cho đi ở - giữ trẻ cho một nhà ở khá xa để gia đình bớt khó khăn. Mặc dù bị nhà chủ đánh đập, hành hạ cả về thể chất lẫn tinh thần, nhưng Oshin vẫn ráng sức chịu đựng, tất cả em đều nghĩ về gia đình mình, mong muốn cha mẹ và các em đỡ khổ. Thế nhưng, đến một ngày em bị nhà chủ vu cho là ăn cắp tiền của họ thì Oshin không chịu đựng được nữa, em trốn về với mẹ. Giữa đường, em gặp phải một trận bão tuyết lớn

và bị lạnh cóng đến suýt chết. Em được một người đàn ông cứu sống, chính ông cũng là một người đang bị truy đuổi, phải bỏ trốn nên hai người đồng cảnh ngộ đã ở lại cùng nhau chờ cho đến khi tuyết tan.

Đến khi về được nhà thì Oshin, một lần nữa, lại bị cho đi ở, lần này là đến vùng Kaga-ya ở Sayaka cũng với nghề trông trẻ. Ở đây, em kết bạn với người con gái của nhà chủ và sống ở Kaga-ya cho đến khi em 16 tuổi. Thế nhưng, đến khi được trở về nhà, cha của Oshin lại muốn cô ra ngoài đi làm, lần này là làm việc ở một quán Bar. Biết rằng, quán Bar chỉ là vỏ bọc cho một động mại dâm, Oshin đã bỏ lên Tokyo, theo chị gái mình làm nghề làm đầu.

Trong khi ổn định với công việc làm đầu, Oshin gặp và kết hôn với chồng mình sau này. Năm 1923, một trận động đất lớn ở Tokyo đã phá hủy toàn bộ nhà và cửa hàng của hai vợ chồng Oshin. Mặc dù sống sót sau thảm họa nhưng do đã trắng tay nên hai người quay về ở bên nhà chồng. Do cuộc hôn nhân của hai người không được mẹ chồng chấp nhận nên khi về sống với nhà chồng, Oshin phải chịu rất nhiều gian nan, khổ cực. Cô thậm chí đã bị gãy tay và mất đứa con sắp chào đời vì phải làm việc đồng áng nặng nhọc dài ngày. Cuối cùng Oshin quyết định rời bỏ nhà chồng để xây dựng lại cuộc đời mình. Cô mang theo đứa con mới sinh nhưng không để cho chồng biết. Cô nhận ra rằng với cánh tay bị gãy của mình, cô không thể theo nghề làm đầu được nữa. Cô tìm những nghề khác như: chủ một quán ăn nhỏ, làm bánh, hay bán cá,...

Sự nghiệp của cô dần trở nên phát đạt, và với sự giúp đỡ của chồng, cô đã gây dựng được một cửa hàng bán hải sản, tuy nhỏ nhưng rất đông khách.

Cuộc đời Oshin tiếp tục trải qua nhiều thăng trầm, một mình gây dựng sự nghiệp, nuôi dạy con cái trưởng thành, làm ăn phát đạt cho đến khi câu chuyện kết thúc vào năm 1983.

Câu chuyện của Oshin xây dựng trên tiểu sử thật của một phụ nữ Nhật Bản. Dựa theo hình ảnh người mẹ của Kazuo Wada, một nhà kinh doanh Nhật. Ông ta đã sáng lập tập đoàn Yaohan lãnh đạo một loạt các siêu thị tại Nhật Bản. Câu trúc câu chuyện xoay quanh những bức thư nặc danh được thu thập bởi Sugako Hashida (橋田壽賀子 Hashida Sugako, 10 tháng 5 năm 1925), một nhà viết kịch người Nhật. Hashida từng nói, "Câu chuyện được kể về quá khứ của một người phụ nữ trước khi chết". Hashida cũng nói, "Tôi cảm giác được sự thống khổ của sự phục vụ như một người học việc tại một nhà chứa mà bà ta đã trải qua, và nó đã là một nghĩa vụ của một thế hệ phụ nữ như là niềm vinh dự". Tuy nhiên, khung cảnh câu chuyện trong bộ phim đã quá thô ráp và

đen tối làm cho các đài truyền hình của Nhật không chịu trình chiếu bộ phim. Kể cả bộ phận NHK tại Nhật cũng phản đối bộ phim. Hashida cũng đã nói "Chúng ta không thể gây bất lợi cho chế độ thời Meiji". Nhưng sau đó bộ phim đã được trình chiếu dưới sự phê chuẩn của một quan chức là Mikio Kawaguchi (川口幹夫 Kawaguchi Mikio).

Oshin, một phụ nữ huyền thoại, cô đã thể hiện như là một biểu tượng của sự kiên nhẫn và không bao giờ chịu khuất phục của một người phụ nữ kể cả trong những tình huống khó khăn nhất. Oshin đã được yêu mến không chỉ những người Nhật Bản mà còn ở mọi người trên nhiều nước khắp thế giới. Tại Nhật Bản, nhiều trường hợp được nói tới như là Oshin khi liên quan đến tính kiên nhẫn. Ví dụ như võ sĩ môn đấu vật Sumo là Takanosato được gọi là Oshin Yokozuna như là một sự thể hiện lòng dũng cảm vượt qua khó khăn của bênh tiểu đường để đạt được trình độ cao trong môn đô vật Sumo. Những hoạt động khác cũng liên quan đến từ Oshin trong năm 1980 như từ "Oshin Diet" khi người dân tại Nhật Bản cố gắng vượt qua nền kinh tế bong bóng và ăn uống khổ cực với củ cải và gạo. Và sau đó một con tàu nổi tiếng xuôi dòng sông Mogami đã được đặt tên là "Oshin Line".

Oshin đã phổ biến trong xã hội khi các đài truyền hình Châu Á trình chiếu bộ phim. Cho đến bây giờ, Ayako Kobayashi (小林綾子 Kobayashi Ayako), một diễn viên vai Oshin từ lúc 6 đến 10 tuổi vẫn được chào đón nồng nhiệt khi cô đến các nước mà bộ phim được trình chiếu. Tại Việt Nam, từ * Ô-sin* đã trở thành một danh từ dùng cho người giúp việc trong nhà. Từ Oshin cũng được thể hiện văn tắt trong cuốn tiểu thuyết Persepolis của Marjane Strapi người Iran.